

Vượt Biên: “Đi Bán Chính Thức.”

Trang Y Hạ

“Người rách thước, kẻ tay đao,
Đầu trâu mặt ngựa ào ào như sôi.” (Truyện Kiều)

Tôi đã mua và đọc sách của các tác giả, như: “Đêm Giữa Ban Ngày” của (Vũ Thư Hiên), “Đèn Cù” của (Trần Đĩnh). “Chuyện Kể Năm 2000” của (Bùi Ngọc Tấn). “Hoa Xuyên Tuyết” của (Bùi Tín). “Những Thiên Đường Mù” của (Dương Thu Hương). “Nhật Ký Rừng Rắn” của (Trần Độ). “Hồi Ký Của Một Thằng Hèn” của (Tô Hải). “Đường Đi Không Đến” của (Xuân Vũ). “Bên Thắng Cuộc” của (Huy Đức)...

Nhìn chung, thì tất cả nội dung giống như một “Goulag” quá thâm cung bí sử, như đi lạc vào thời kỳ tiền sử, cái thời còn ăn lông ở lỗ... Tuy vậy, các tác giả cũng đã trình bày rất rõ ràng khúc chiết một giai đoạn lịch sử (không tình người) đối với đồng bào trong “Cải Cách Ruộng Đất” ở miền Bắc giết hàng trăm ngàn địa chủ, giết luôn cả đồng đội. Và hơn nữa là tranh giành ảnh hưởng giữa hai phe: “*Phe thân Nga, phe thân Tàu mà chà đạp lẫn nhau không thương tiếc trong suốt cả nhiều năm.*” (Trần Đĩnh).

Dẫu gì thì các tác phẩm đó vẫn tồn tại với lịch sử với thời gian mặc kệ sự sụp đổ của Liên Xô, Đông Âu cũng chẳng hề hấn gì – cứ xem là “nghĩa khí tương giao” mà nơi giấu hạt cát tốt nhất là ở sa mạc. Xin cảm ơn các vị tác giả.

Tôi chỉ trích một số ý để diễn nghĩa thêm một số đoạn từ “bên thắng cuộc”, chứ không bàn hay bình luận - cũng không bình luận các tác phẩm bởi vì khi mỗi người đọc sách thì sự thẩm thấu nhận định nhận thức tùy thuộc vào trình độ riêng biệt chứ không ai giống ai. Đôi khi cũng có vài điều rất tế nhị là “*Đạo bất đồng bất tương vi mưu.*”.

Thời cuộc biến chuyển. Ngày 30.4.1975, Bắc Việt chiếm Sài Gòn bởi Dương Văn Minh đầu hàng – (lúc này không còn quân đội Mỹ.). Tại sao người dân miền Nam phải vượt biên nhào ra biển để rồi bị hải tặc Thái Lan sát hại cũng như sóng dữ nhận chìm chiếc thuyền gỗ mỏng manh. Theo thống kê của Liên Hiệp Quốc thì khoảng 600 ngàn người vượt biên bỏ xác ngoài Biển Đông. Tại sao “thống nhất” đất nước mà nhà cầm quyền tổ chức cho đi vượt biên gọi là “bán chính thức”? Phải chăng đây là một cái bẫy?

“*Trải qua một cuộc bể dâu,
Những điều trông thấy mà đau đớn lòng.*” (Kiều).

Nhà triết học nổi tiếng nước Pháp và thế giới là văn hào Jean Paul Sartre, nói: “*Kẻ nào chống cộng sản là con chó.*” Thế nhưng khi thấy tình cảnh người dân miền Nam Việt Nam vượt biên chạy trốn cộng sản, ông mới ngẩn người ra! Từ đó, ông gom góp tiền của ông, mượn của bạn hữu mua một chiếc thuyền chạy ra biển cứu người ty nạn.

Cuộc vượt biên cho người Hoa do nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam tổ chức hợp pháp dưới cái tên - “Đi Bán Chính Thức”. **Đi Bán Chính Thức hay còn gọi là “Phương Án 2”**. Từ sau khi chiếm được miền Nam Việt Nam, mâu thuẫn giữa hai đảng Cộng sản Việt Nam và Trung Cộng ngày càng gay gắt và quyết liệt do CsVN nghiêng hẳn qua phía Liên Xô để nhận viện trợ... Trung Cộng lên án Việt Nam đàn áp Hoa Kiều và Trung cộng muốn đem Hoa Kiều về nước. Trong khi đó, CsVN xem người Hoa là một đạo quân (tình báo) thứ năm và họ muốn “tê nước theo mưa” để trả lại người Hoa Chợ Lớn về với mẫu quốc.

Hơn nữa là chính sách “**Đánh Tư Sản Mại Bản**” và “**Cải Tạo Công Thương Nghiệp**”, cùng với Ba Lần Đổi Tiền: - (**Lần thứ nhất: ngày 22-9-1975 - Lần thứ nhì: ngày 02-5-1978 - Lần ba: ngày 14-9-1985**). Đã quy ra: 500 \$ VNCH = Một [1] đồng Miền Bắc. Tức là, chỉ cần một [1] đồng rưỡi tiền Miền Bắc lúc đó đã đổi được một [1] \$ Mỹ kim. (Chuyện này, chỉ duy nhất trên thế giới làm được là đồng [\$] đồng Bảng Anh.).

Đó là nguyên do chính đẩy người Hoa Chợ Lớn đi đến chỗ trắng tay và không tìm ra lối thoát, - Và, họ quyết định vượt biên qua các quốc gia tư bản ty nạn thay vì phải về với Trung Cộng mà đối với họ về với Trung Cộng thì chẳng khác gì xuống chốn địa ngục. Người Hoa ra đi vượt biên ngày càng nhiều, chết trên biển cả cũng rất nhiều. Cs Việt Nam bị thế giới chỉ trích... Để đối phó, Việt Nam cho phép (người Hoa) ra đi bán chính thức, ban đầu có thể xem ra là một (thiện chí.) xoa dịu ngoại giao đối với Trung Cộng.

Kế hoạch ra đi bán chính thức được giữ kín, chỉ phổ biến nội bộ khoanh vùng tại thành phố HCM. Tuy vậy, một thời gian sau thì kế hoạch này lộ thông tin rộng ra ở các tỉnh thành phía Nam. Theo đó, công

an các tỉnh đưa giá thu lệ phí vượt biên từ **8-10 lượng vàng cho một đầu người**, họ dùng một phần số vàng để mua tàu, đóng tàu, lập bến bãi - đẩy người Hoa vượt biên ra khơi với cam kết không bắt tàu ra đi của họ còn ở trong lãnh hải Việt Nam.

Thực Chất Của “Đi Bán Chính Thức”.

Một khi những thuyền nhân đã đi đến được các nước tự bản tự do an toàn thì chuyện “bí mật” cho người Hoa ra đi bán chính thức không còn giấu được với truyền thông thế giới. Do đó, Nhà cầm quyền bắt buộc **cho dừng kế hoạch lại vào tháng 12/1978**. Tuy vậy, phải đợi tới tháng 5/1979 mới được có hiệu lực vì phải lo tiêu thụ cho hết số tàu đã đóng còn tồn đọng cả hàng trăm chiếc.

*“Mặt trông đau đón rụng rời,
Oan này còn một kêu trời, nhưng xa.
Một ngày lạ thói sai nha,
Làm cho khốc hại chẳng qua vì tiền.”.*
(Kiều)

Kế hoạch cho người Hoa ra đi bán chính thức ban đầu chỉ áp dụng cho người Hoa Chợ Lớn nhưng những người Việt có giấy tờ của người Hoa cũng ra đi vượt biên rất nhiều. Ở các tỉnh không có bờ biển cũng cho người dân ra đi bán chính thức như một dạng kinh doanh. Nhà cầm quyền nhận thấy kế hoạch khó kiểm soát, ngày 20/03/1981 ông Trường Chinh đã cho lập “**Ban Kiểm Tra 69**” kiểm tra việc thu vàng. Kết quả điều tra khác xa với báo cáo của Bộ Nội Vụ.

“Theo dữ liệu của “**Bên Thắng Cuộc**” thì từ tháng 8/78 đến tháng 6/79 có **533 thuyền ra đi chở theo 134.322 ngàn người, thu được 16.181 kg vàng** (16 tấn!) chưa kể ngoại tệ (Mỹ Kim), và nhà cửa ruộng đất được đóng thay cho vàng để được vượt biên. Có 105 sĩ quan công an bị kỷ luật. Tất cả các tỉnh đều vương phải tội gian lận và lập quỹ riêng cho tỉnh. Nghiêm trọng là phải kể đến **Tỉnh Minh Hải, giấu: 48.195 lượng vàng, Tỉnh Cửu Long giấu: 27.000 lượng, Tỉnh Nghĩa Bình giấu: 27.000 lượng, Tỉnh Phú Khánh giấu: 10.987 lượng...**”.

*“Đồ té nhuyễn, của riêng tây,
Sạch sành sanh vét cho đầy túi tham.”.*
(Kiều)

Các tỉnh thu vàng mỹ kim nhưng lại thất tín, **số người bị lừa tiền vàng lên đến 18.435 người**. Kế hoạch ra đi bán chính thức thực sự đẹp bỏ khi công an các tỉnh giao cho các thuyền nhân số tàu thuyền không an toàn, đã không an toàn lại dồn số lượng người vượt biên quá tải trọng của tàu. Bởi lý do đó mà tàu bị chìm ngay khi mới rời khỏi bến. Trường hợp **đắm tàu ở Cảng Cát Lái** là một trường hợp tiêu biểu của một kiểu buôn người có giấy phép kinh doanh.

Điều hiển nhiên dù không ai nói ra, nhưng mọi người cũng có thể hiểu rằng một khi ra đi vượt biên tìm tự do thì hẳn nhiên đã có tiền liệu dự trữ Mỹ Kim, vàng giấu trong người, trong tàu thuyền để phòng thân.

Tang Thương Ở Cảng Cát Lái.

Vào một ngày thứ bảy, trời quang mây tạnh giữa năm 1979, từ Cảng Cát Lái người ta huy động rất nhiều công an canh gác vòng trong, vòng ngoài. Ở bên trong một con tàu vượt biên có chiều dài khoảng ba mươi mét, rộng chừng mười mét, gồm có ba tầng. Tàu này vốn là một chiếc **tàu kéo** trong khoang nhằm chứa đá - được thay thế cho khoang chứa nước uống khi ra khơi. Thật ra là tàu cũ thiết kế lại để chứa được nhiều người. Động cơ cũng được thay mới mạnh hơn để tăng sức đẩy. Người đóng tàu chỉ quan tâm làm sao chở được nhiều người chứ không tính toán về tải trọng của tàu khi ra khơi đối diện với sóng to gió lớn.

Đúng giờ hẹn, số người đi đã nằm chờ suốt đêm tại Cảng Cát Lái và bắt đầu nôn nao hỏi hạp... Bỗng người trưởng tàu đi ra cầm loa phóng thanh điểm danh theo danh sách. Hai trăm tám mươi [280] con người mừng rỡ lũ lượt chen chân xuống tàu, thân tàu chao đảo. Những thuyền nhân ngồi ở khoang dưới khoang đáy không chịu nổi sức nóng, ngạt thở phải leo trở lên trên mũi làm cho con tàu thêm nghiêng ngã... Thuyền trưởng, do không kinh nghiệm sông nước đã bắt đầu hoảng loạn vội tìm đường thoát thân. Không còn thuyền trưởng chỉ huy, con tàu tự do từ từ chúi mũi xuống sông. Tiếng kêu la, tiếng kêu cứu từ trên bờ tạo nên một âm thanh thê lương ảm đạm cả một vùng sông nước. Tiếng khóc uất nghẹn của cư dân sống trên bờ sông Cát Lái, họ than trời: “**Trời ơi...! Mất hết cả rồi...! Chết hết rồi...!**”

“Long lanh đáy nước in trời,
Thành xây khói biếc non phơi bóng vàng.”
(Kiều).

Nhà cầm quyền có điều động cần cầu từ Vũng Tàu vào trực vớt con tàu. Người ta đếm có tất cả 227 người chết và hơn 40 người còn sống trở về từ cõi chết nhưng tất cả họ đều như những người loạn trí vì đã chứng kiến thảm cảnh gia đình tan nát còn bản thân từ nay là kẻ bơ vơ không nhà... Suy ra, chỉ có trâu bò kiến mối mới đi thành đàn, còn mãnh thú thì đi một mình!

- Ai đã đem cho thêm một cái Tết Mậu Thân nữa đến với người dân Sài Gòn hiền hòa?!

Các người khâm liệm kể rằng trong số xác chết được vớt, người ta thấy có BỐN [4] Người Mẹ Trẻ ôm chặt đứa con của mình trong lòng như những cố gắng cuối cùng với một tia hy vọng rất mong manh là giữ cho kỳ được đứa con thơ dại để hai mẹ con còn có thể cùng nhau đoàn tụ ở bên kia thế giới. Người ta chứng kiến kính trọng tình mẫu tử thiêng liêng, nên các người khâm liệm đã để cho hai mẹ con của họ yên nghỉ cùng nhau trong một cỗ quan tài thê lương lạnh lẽo. Tất cả những người xấu số đã được an táng tại một khu đất ở gần cầu Giồng Ông Tố.

“Đoạn trường là số thế nào,
Bãi ra thế ấy, vịnh vào thế kia.”
(Kiều).

“Nỗi đau không chỉ có một cảng Cát Lái bị tai họa. Theo báo cáo của Ban 69, chỉ trong vòng chưa đầy một năm đã có 9 tàu chìm làm chết 902 người khi những con tàu này chưa ra khỏi phao số 0. Thử kiểm tra lại vài trường hợp đau lòng khác như sau: Ở Bến Tre có một tàu chìm với 54 người chết đuối, ở Long An có một tàu chìm với người 38 chết đuối, ở Nghĩa Bình một tàu chìm với 78 người chết đuối. Và kinh khủng nhất là ở Tiền Giang có ba [3] tàu chìm đem theo 504 người chết đuối.”

Câu hỏi mà nhiều người người đặt ra là tàu ra khơi bị trục trặc kỹ thuật máy móc mà bị chìm hay có bàn tay “bí ẩn” đánh chìm để lấy tài sản? Cái giá của việc đi tìm tự do quá thảm khốc. Tuy vậy, **dù thảm khốc tới đâu thì người dân miền Nam vẫn tìm mọi cách để ra đi**. Và hơn nữa thế kỷ sau lớp trẻ vẫn mong muốn được ra đi, dù là ra đi để làm thuê, làm mướn hay ở đợ cũng cam chịu ra đi.

Những sự kiện vượt biên bán chính thức hay chạy trốn khỏi quê cha đất tổ diễn ra lảm lảm tang thương của hơn năm mươi năm về trước đã dự báo một bức tranh ảm đạm cho Việt Nam ngày hôm nay. Một nén nhang, nghiêng mình cúi đầu cầu cho các linh hồn uẩn tử về nơi an nghỉ.

Trang Y Hạ.
San Francisco – một ngày mùa đông.

LỜI GIÓ MƯA:

Từ phương án cho người Hoa vượt biên “bán chính thức” nảy sinh ra một vụ án lừng danh thiên cổ đó là vụ án Nguyễn Hữu Giộc, tức Mười Vân giám đốc công an tỉnh Đồng Nai. **Mười Vân gom góp hơn nửa tấn vàng và đã tra tấn 82 người tới thân tàn ma dại**. Mười Vân chỉ là bề nổi, không biết có còn bao nhiêu Mười Vân khác nữa? Thử đặt vấn đề tại sao các chuyến đi vượt biên trước đều ra khơi bình an, số còn lại chưa ra khỏi hải phận là đã bị chìm? Câu trả lời có lẽ là của những người còn sống sót.

Có một điều thú vị là khi kêu án **tử hình Mười Vân và Vũ Cao Thanh** thì tôi chợt nhớ ra là ngày tôi vào trại tù “cải tạo” K-4 năm 1975. Nhóm anh em chúng tôi đã thấy Vũ Cao Thanh, ông ta mặc áo bà ba, mang dép râu ra đón chúng tôi. Ông múa tay múa chân quát tháo nên anh em chúng tôi cứ nghĩ ông là “cán bộ” của trại tù. Một thời gian ngắn chúng tôi không thấy ông ta ở trong trại nữa. (**Ông Vũ Cao Thanh là công chức hành chánh VNCH tại Bà Rịa**).

Tòa tuyên án tử hình Nguyễn Hữu Giộc và Vũ Cao Thanh sau ba ngày xét xử. Mọi người vui mừng...! Nhưng không một phiên tào nào xử bồi thường thiệt hại cho hàng ngàn người bị chết oan dưới lòng sông, cho người còn sống trong các vụ đánh chìm thuyền để lấy vàng ở thành Tuy Hạ và các nơi khác. Buồn và đau đớn thay!

Trang Y Hạ.